

ЖИРИЦЬКИЙ Георгій Сергійович (Жирицкий Георгий Сергеевич; 26. 09 (08. 10). 1893, с. Кропивна, нині Тульс. обл., РФ — 04. 06. 1966, м. Казань, Татарстан, РФ) — російський фахівець у галузі теплотехніки. Доктор технічних наук (1937), професор (1933). Заслужений діяч науки і техніки Татар. АРСР (1953), РРФСР (1963). Державні нагороди СРСР. Закін. Київ. політех. інститут (1915), де й працював (від 1918): 1926–29 — декан мех. ф-ту; 1929–30 — у Моск. тех. училищі; 1930–37 — Моск. енергет. інституті. 1937 заарешт. і деякий час перебував в ув'язненні, однак назабаром звільнений. 1941–45 — заступник гол. конструктора КБ із нової техніки. Організатор (1947) і зав.

(до 1965) першої в СРСР каф. лопатк. машин Казан. авіац. інституту. Досліджував проблеми теорії парових машин і турбін. 1966 його ім'ям названо один із кратерів на Місяці.

Основні праці

Паровые машины. Москва; Ленинград, 1925; Газовые турбины. Москва, 1948; Конструкция и расчет на прочность деталей паровых турбин. Москва; Ленинград, 1960; Конструкция и расчет на прочность деталей паровых и газовых турбин. Москва, 1968 (співавтор).

С. М. Ховрич

Бібліографічний опис:

Жирицький Георгій Сергійович / С. М. Ховрич // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2009. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-19216>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).